

Leto II

Uredništvo in uprava:
Ljubljana,
Novi trg št. 4/II

ZBOR

Štev. 3

Naročnina: letno Din 24.—
polletno „ 12.—
četrletno „ 6.—

Izhaja vsak drugi četrtek

GLASILO JUGOSLOVANSKEGA LJUDSKEGA GIBANJA ZBOR

Postali smo nevarni...!

Kleveta — edino sredstvo nasprotnikov

Najprej so se nam smejali, ko smo govorili, da je mogoče sprovesti političen pokret tudi brez oblasti in brez denarja. Govorili so nam, da smo blazneži. Rogali so se nam naši nasprotniki, naučeni priti do mandatov na lahek način: »Ljotič? Prosim Vas, to je tako dober človek, apostol, pridigar — človek, ki leta po oblakih. Niti pet ljudi ne bo uspel zbrati s svojimi pravljicami o nekaki novi Jugoslaviji, državi pravice, reda in blagostanja.«

Začeli smo rasti. Beseda Dimitrija Ljotiča, velika beseda preporoda naroda in države, je vzbudila klonule duhove. Dvignila obupane. Ohrabrila okovane. Ustvarila je vero, da nam bo vendar posijala svetla bodočnost. Da se moramo za to bodočnost boriti. Da je treba zasukati roka-ve. Da je treba ne samo želeti, temveč tudi hoteti. Odločni smo se zbrali okrog Dimitrija Ljotiča in vsaki dan jih je vedno več in več.

In nasprotniki so zaprli usta, razčesnjena do tedaj v porogljiv nasmeh.

Postali smo nevarni! Kot iz zemlje rastejo vsaki dan borci za novo Jugoslavijo.

Pojavljajo se novi borci za svobodo. Dvigajo se osvobodilci. Javljajo se graditelji — ustvarjalci. Iz vseh krajev države se javljajo. Ustanavljajo se organizacije povsod. Sever in jug, vzhod in zahod javljajo: moč Ljotičevih borcev raste.

Po deželi gre glas. Najprvo tiho, šepetaje. Zatem glasneje, razločnejše. Od ust do ust gre ime. A s tem imenom tudi vera, odločnost, hrabrost, zaupanje.

Odmeva danes iz enega konca Jugoslavije do drugega: Dimitrije Ljotič. Človek, ki bo izmučenemu ljudstvu vrnil njegovo pravico.

Zaskrbelo je naše nasprotnike. Resno jih je zaskrbelo. Na njihovo svetlo, brezbrizno čelo je padla senca. Temne slutnje so jih zajele.

Boriti se z Zborom za ljudstvo? Ali se moreta laž in neresnica boriti proti resnici in iskrenosti? Ali se moreta krivica in ne-poštenje boriti proti pravici in poštenju? Ali se more politikar boriti proti ljudstvu, ki se budi?

Boriti se proti Zboru z nasiljem? Pokazali smo, da se tudi nasilja ne bojimo. Pokazali smo, da se znamo boriti, ako nas kdo napade. Krvave glave boljševiske tolpe, ki je poskušala, da nas moti v Kraljevu, so resen opomin.

Hvala Ti, tovariš!

Takoj, ko so se začele klevete proti »Zboru« in še preden je zbor javnosti sporočil dejansko stanje, si nam poslal svoj članek, ki ga nižje priobčujemo. Nisi vedel, kako stvari stoji. Tudi ne stoji celo niti tako ne, kakor Ti v članku smatraš, da bi tudi tako bilo pošteno in neoporečno. Toda to ni važno. Mnogo važnejše je nekaj drugega!

Mnogo važnejše je Tvoje zaupanje! Poštenjak, kakršen si od nog do glave, si našel in spoznal v dušo Tebi podobne. Saj se pošteni ljudje tako hitro spoznajo! Samo, če se najdejo! V očeh je ogledalo poštenja! Pogledaš v poštene oči, in kar nekak-

Naprej!

Ko čitam v poslednjem času v dnevnem časopisju razne senzacionalne vesti o Ljotičevem »Zboru« ter njegovih zvezah z različnimi faliranimi strankami in končno celo z neko tujo državo, mi prihaja na misel, da je moralo izginiti med nami že marsikaj dobrega in poštenega, samo zato, ker trdni značaji niso hoteli trobiti v rog dnevne politike. Danes pa preti dnevni politiki nevarnost od druge strani. Zdravo ljudsko gibanje »Zbor« prodira v ljudske mase — in zato postaja to gibanje nevarno, pa ga bo treba zaježiti za vsako ceno!

Ostane eno: Kleveta. Podlost. Gnusnost. In skovali so kleveto. Podlo in gnusno kleveto.

Poslušajte, ali se more nek pokret ustvariti brez denarja? Pojte, prosim vas, kdo je pa še slišal kaj takega! Razni gnili možgani ne morejo razumeti tega: da so ljudje, da je brez števila brezimnih, malih ljudi, ki si odtrgavajo od ust, ki se odrekajo vsega, samo da bi mogli položiti svojo žrtev na oltar nove Jugoslavije. Oni, ki tega ne morejo razumeti, umejo metati denar samo za volilce pri volitvah. Znajo samo kupovati. Da bo nekdo mogel v tem pohojnem ljudstvu z upadlim pogumom vzbuditi pripravljenost za žrtev, — to ne more v njihove možgane! Tega njihova pamet ne more doumeti. Da obstoja cela vojska ljudi, ki so voljni pogrešati vse, da bi mogli rešiti to ljudstvo in njegovo državo, — tega oni ne morejo pojmiti. In glejte, obrekujejo: Ljotič sprejema denar! V državi ga ne more dobiti. Bori se proti tujemu kapitalu, proti kapitalistični eksploataciji. Torej, dobiva ga od tega — tujega kapitala iz inozemstva. Seveda. In sicer iz Nemčije, to se razume. V ogromnih vsotah. Vse v novih tisočakah.

Kleveta je skovana. Kleveta, porojena iz strahu, ker se pričinja čutiti grmenje prebujenega ljudstva. Treba je bilo samo še najti pripravno osebo, ki bo to kleveto vrgla v svet, ki bo to kleveto javno izrekla. Pa našli so tudi njo, naši nasprotniki.

Sklenjeno je: Ljotič prejema denar iz Nemčije. Od nemškega rajha. »5.000 mark iz Nemčije.« »deset tisoč mark podpore iz Nemčije.«

Umazana, grda in gnusna je stvar, če se pozabi na poštenje — in če se posluži sredstev kot so laž, kleveta, umazanost in gnusnost.

Uporabili so jih nasprotniki: Verjetno je, da jih bodo še uporabili.

Toda mi vemo eno. In to sporočamo našim neprijateljem: Narod se budi. Ljudstvo se je začelo gibati. Nihče ga več ne more zaustaviti. Mi smo odločni, čisti, pripravljeni na vse. Pripravljeni na neusmiljeno borbo do konca.

Naj pripovedujejo, naj klevetajo, Zaman se trudijo. Zmaga je naša!

(Dr. Danilo Gregorič.)

V »Zboru« je pa enotnost in enodušnost, zato bo težko vtihotapati se noter ljudem, ki imajo temne nakane. Treba je torej poiskati drugih potov, po katerih naj pridejo razdirači na svoj račun. In evo jih, so že tu, so že zagnali proti »Zboru« svoje smrdljive bombe: »Ljotičev »Zbor« je podkupljen! Financira ga neka tuja država, njegovi zastopniki so bili v Nürnbergu!« In take podobne gorostasnosti se slišijo in čitajo po državi.

Nisem funkcionar »Zbora« in se žal radi prezaposlenosti ne utegnem udjestvovati, sem pa iskren pristaš tega zdravega ljudskega gibanja. In ker se torej aktivno ne udeležujem, zato ne vem, koliko je resnice na teh senzacionalnih odkritjih, ustvaril pa sem si že sam o tem sodbo. Prvič sem sprejel te senzacije čisto hladno in ravnodušno. Zakaj? Zato, ker sem spoznal njih namen. Kolikor bi pa utegnili biti na njih resnice, se mi pa dozdeva sledeče: »Zbor« si je recimo osnoval svoje zadruge, kar ima vsekakor pravico po vsem božjem in človeškem pravu. In ako si nekdo osnuje zadrugo, mora pač skrbeti, da bo ta zadruga tudi uspevala in da razpečajo na primer naši kmetje na najugodnejši način svoje pridelke. Ena izmed teh zadrug oddaja na primer sveže slive v Nemčijo, in je sklenila z njo kar najugodnejše pogoje v prid zadrugi. Torej zadruga ne oddaja svojega blaga tuji državi zastonj ali po sramotno nizkih cenah (kar se je žal mnogokdaj pri nas dogajalo), ampak zadruga oddaja svoje blago po primerno ugodni ceni. In ali je mar to sramotno, ali nečastno, ali protinarodno, ali protidržav-

no? Ne, ni, toda dobiček od tega ne pride pravim v roke. To je pa tisto: prebitek, kolikor ga ima zadruga od izvoza sliv, obdrži ona sama! In če bi imel tudi »Zbor« od tega koristi, bi šel ta denar v prid našim državljanom, to je ljudstvu, ne pa posameznikom. Ta zadruga prav gotovo polaga račune svojemu forumu o tem, ne bo jih pa polagala raznim politikom in krivogledom in špekulantom, ki so morda pobasali v svoje nenasitne žepe že marsikako »izvozničarsku zaradu«. Nikoli še nismo slišali, da bi kdo javno vpraševal, kam gre do ogromni profiti raznih izvoznih družb, ki se prav gotovo ne stekajo v kake človekoljubne svrhe. Ne, na »Zbor« kažejo s prstom, češ, glejte, kakšne profite dela, in s tem denarjem hoče širiti med narodom svoje prekucuške ideje! Nazadnje je pa še v zvezi z Nemčijo (naravno, saj ji izvaja slive!) in svoje zastopnike pošilja tja (gotovo, katera eksportna družba pa še ni poslala svojega zastopnika k odjemalcu, da uredi svoje trgovske posle?). »Ljotič je podkupljen in v zvezi s Hitlerjem in z belcebubom.« Na vsak način bi torej radi natvezli temu gibanju razne nečedne mahinacije in špekulacije, kakršnih imajo najbrže sami dovolj na vesti. O vseh tistih združbah in listih pa, ki prejemajo judežve groše iz sovjetije in danes udarjajo na rdeči zvon za rdečo Španijo, pa ves svet previdno molči, ker so pač zraven tega veliki »patrioti« in »nacionalisti«.

Toda naj le bevsakajo, »Zbor« je tu in Ljotič je tu — in obema naj da ljubi Bog zdravje in srečo in — skorajšnje zmago!

Redov »Zbora«.

Klevetniki na delu

ali

Čistega zlata se rja ne prime

Glavno tajništvo »Zbora« je poslalo uredništvu »Politike« v Beogradu sledeči odgovor:

»V Vašem listu z 31. januarja t. l. je priobčil Vaš skupščinski informator pod naslovom »G. Ž. Milanović o pokretu g. Ljotiča« govor g. Milanovića v finančnem odboru. Ker pa govor g. Milanovića vsebuje velike neresnice in klevete, prosimo Vaše uredništvo za priobčitev tega našega **popravka**:

Ne spuščamo se v tisti del govora g. Milanovića, v katerem imenuje Jugoslovansko ljudsko gibanje »Zbor« kot fašistično. V koliko veruje sam g. Milanović v to, se vidi najbolje iz tega, da je malo potem sam rekel, da **med govorniki »Zbora« in komunističnimi govorniki ni nobene razlike**. Čeprav pripada g. Milanović tisti parlamentarni skupini, ki sama sebe imenuje kmetsko-realistično — s čemur hoče prikriti svojo breznačelnost — mora vseeno priznati, da se vsaj fašizem in komunizem načelno toliko razlikujeta, da se celo v politiki najnepoučenejšemu človeku ne more pripetiti to, da bi pomešal ta dva nasprotujoča si pojmovanja sveta in življenja. Toda samo za to bi mi g. Milanovića še ne hoteli počastiti s svojim odgovorom.

Toda g. Milanović je v svojem govoru rekel tudi sledeče:

»Treba pa je posvetiti pažnjo nekemu drugemu gibanju, ki pa živi, se širi in gre iz enega kraja države v drugi — kar pa je najglavnejše, da ta pokret financira neka tuja država. To je pokret g. Ljotiča. Notorično je, da daje Nemčija za to gibanje denar. Mi vemo, da je neki revizor izvršil pregled njegovega Saveza v Smederevu in dejal: »Našel sem vknjiženo 5000, 10.000 ali ne vem toliko in toliko tisoč mark kot pomoč neke tuje države.«

Trditev g. Milanovića, da financira »Zbor« neka tuja država, je **ordinarna kleveta in gnusna laž**. Pokret se izdržuje izključno z doprinosi svojih članov in so računске knjige »Zbora« **svobodno na vpogled** vsakomur, celo klevetnikom in političnim nasprotnikom »Zbora«. Medtem pa so nam pobude za ta napad g. Milanovića

na »Zbor« zelo dobro znane. Ker klika, kateri pripada g. Milanović **ni uspela**, da bi preprečila uspeh g. Ljotiča v njegovi gigantski borbi s sladkornim kartelom — čeprav se je zaklela, da ga bo uničila — je prišel sedaj ta **napad na politični del dela g. Ljotiča**.

Brez ozira na pobude g. Milanovića, ga **pozivamo, da javno** — ali v Narodni skupščini, ali v »Politiki« — **odgovori na sledeči vprašanji**:

1. Naj navede ime revizorja, ki mu je dal omenjene lažne informacije;
2. naj pove, o katerem združnem savezu g. Ljotiča je govoril, ker vodi g. Ljotič več združnih savezov.

Če nam g. Milanović v roku desetih dni **ne odgovori**, potem bo ne samo v naših očeh, temveč v očeh vse javnosti **ostal najordinarnejši denuncijant in klevetnik**. Bo pa še nekaj hujšega. Tedaj bo morala Narodna skupščina odločiti, **ali se sme poslanski mandat uporabljati za neodgovorno in krvavo igračkanje s častjo poštenih in nacionalnih ljudi, pa celo celega nacionalnega pokreta**.

V svojem napadu je g. Milanović dal dragoceno priznanje, da se »širi »Zbor« iz enega kraja države na drugl.« To pa **ravno boli g. Milanovića!** Temu pa se ne sme čuditi! Ljudstvo naj odloči, ali bo šlo za tistimi, ki so smatrali zadrugarstvo za svoje osebne uspehe privezujoč ga celo na petomajsko nasilje — ali pa za tistimi, ki se borijo za socialno pravico in gospodarsko osvoboditev naroda na nacionalnih osnovah.

Za Jugoslovansko ljudsko gibanje »Zbor« glavni tajnik
Velibor Jonić.

Uredništvu »Politike« In »Vremena«

V zvezi z odgovorom g. Živote Milanovića na naš popravek o priliki njegovega napada na »Zbor« v finančnem odboru Narodne skupščine, ki je izšel v Vašem listu z dne 4. t. m., prosimo cenjeno uredništvo za priobčitev sledečega **našega popravka**

pod naslovom: »Zbor« ne sprejema pomoči od Nemčije:

Pred vsem konstatiramo, da se je zgodilo, kar smo predvidevali. G. Milanović poskuša najprej napraviti sebe neodgovornega za svoje v finančnem odboru izgovorjene besede, za tem pa daje odgovor na vprašanja, katera smo mu stavili. Pri tem pa

1. ni navedel imena »nekega revizorja«, ki mu je dal lažne informacije o tem, da je baje o priliki pregleda Saveza v Smederevu našel vknjiženih »5.000, 10.000, ali ne vem toliko in toliko tisoč mark kot pomoč neke tuje države.«

2. ni imenoval, o katerem združnem savezu g. Ljotića je govoril, ker vodi g. Ljotić več združnih savezov.

Zatorej konstatiramo, da je od svoje prvotne klevete pobegnul, skušajoč se z novimi klevetami in podtikanjem izogniti odgovoru na naša vprašanja.

Ker nam g. Milanović ni odgovoril na naša stavljena vprašanja, to smo tudi mi odvezani dolžnosti mu odgovarjati na njegova vprašanja. Ker pa se nečemo posluževati z njegovimi metodami izmikavanja, bomo — ne zaradi njega — temveč zaradi javnosti vseeno odgovorili.

Odrekaajoč mu zmožnost vsake sodbe o ideologiji »Zbora« z njegovimi metodami dela in propagande, se nečemo spuščati v njegovo sklicevanje na svobodo, o kateri se on kot poslanec, izbran na listi g. B. Jevtića, če bi imel količkaj ne samo moralne zavesti, temveč takta — sploh ne bi smel upati govoriti. Konstatiramo, da on tu govori v splošnem: »agitoriji tega gibanja se hvalijo...« Kateri agitoriji? Kdaj? Kje? G. Milanović ne daje konkretnih odgovorov, od nas jih pa zahteva. Na ta način je mogoče tudi samega angelja očrniti. Toda — našli bomo način, da g. Milanovića od tega odučimo.

Pređen damo odgovor na postavljena vprašanja, moramo izjaviti dve stvari. Prvo je, da nikdar človek ne govori o samem sebi več, kot govori o drugem človeku. G. Milanoviću in njegovi klikli ne gre v glavo, da g. Ljotić iz svojega združnega dela ni izvlekel nikake koristi ne za sebe osebno, ne za svoj politični pokret. Čeprav g. Milanović tega ne more razumeti — pa je le res tako. G. Ljotić ne spada v vrsto tiste združne birokracije, ki je iz združarstva izvlekla materialne in politične koristi. Tega ni mogoče dokazati samo s pregledom združnih knjig, temveč tudi z izpovedbami tisočev prič. Ali pa more g. Milanović isto trditi za svoje združno delo, kakor tudi za delo svojih ožjih združnih in političnih prijateljev? Odgovor na to vprašanje bi bil zelo zanimiv za javnost.

Drugo: združno delo g. Ljotića — kakor koli bi se mi pripadniki »Zbora« z njim ponášali — nima nobene zveze z našim političnim pokretom. Savezi, katere vodi g. Ljotić, morejo prodajati svoje pridelke katerikoli državi hočejo, pa tudi Nemčiji, če to odgovarja interesom kmetapridelovalca. Če pri tem dosežejo zadovoljive pogoje, gre to edino in izključno v korist združarjem. Kot združar bi se g. Milanović moral tega veseliti. Politični pokret »Zbor« pa medtem od tega ni nikdar imel niti prebita pare. Po logiki g. Milanovića niti Glavni savez srbskih poljedelskih združ ne bi smel trgovati z Nemčijo. To pa njega ne moti, moti ga pa, če ima svobodni združni savez trgovske zveze z Nemčijo. To bi bil zelo lahek in cenen način za osvoboditev od konkurenta.

Pa preidimo sedaj na stavljena vprašanja:

1. Res je, da sta na kongresu nacionalne socialistične stranke v Nürnbergu lanskega leta bila navzoča dva člana »Zbora«: g. dr. Juraj Korenić, zdravnik iz Zagreba in g. dr. Danilo Gregorić, advokat iz Beograda — poleg g. dr. Dragomira M. Stojanovića, nar. poslanca in tajnika Narodne skupščine ter nekoliko sto političnih ljudi iz vsega sveta. Omenjena člana »Zbora« sta bila na ta kongres osebno povabljeni in sta šla tja v svojem imenu. »Zbor« bi se pa tudi ne bal poslati svoje delegate na ta kongres, če bi kot pokret bil povabljen, kot bi lahko poslal svoje delegate tudi na vsako drugo nacionalistično in protimarksistično manifestacijo v inozemstvu. Sicer pa ne vemo, zakaj se vznemirja g. Milanović, saj so predstavniki bivše zemljoradniške stranke skozi leta prisostvovali politič. kongresom zemljoradniških strank v drugih državah.

2. V zadevi trgovine »Voćarskega saveza« z Nemčijo s slivami naj se napoti k »Voćarskemu savezu«, ali pa naj g. Mila-

nović s pomočjo oblasti, kateri je blizu, izvrši pregled njegovih knjig, da se prepriča, kako je bil uporabljen dobiček. »Zemaljski savez voćarskih združ« je neodvisna gospodarska ustanova, v čije upravnem in nadzornem odboru so ljudje iz raznih političnih strank in ta bo dal svoj odgovor.

Ne pokret »Zbor«, ne »Otađžbina« nista dobila od tega niti pare.

3. Pokret »Zbor« nima nobene zveze z nobenim trgovskim podjetjem ne samo v Zagrebu, tudi ne v vsej državi. Če kjer koli sodeluje kak član »Zbora« v takih podjetjih, stori to osebno in v svojem imenu na podlagi pravic, katere mu daje državni zakon.

4. List »Otađžbina« se pošilja brezplačno v cilju propagande vsem tistim, ki jih za to izbereta »Otađžbina« ali »Zbor« kot upoštevanja vredne. — Računske knjige »Otađžbine« so vsakomur na vpogled, iz njih se more vsak prepričati, kako se nosi to breme.

5. Bilanca »Otađžbine« je naš ponos, ker je iz nje razvidno, kakšne žrtve prenašajo naši tovariši za izhajanje našega glavnega organa. Ta bilanca se lahko vedno objavi.

6. Nikdar ni bilo nobenih »konkretnih« ali »nekonkretnih« razgovorov med predstavniki »Zbora« in strankarskih predstavnikov katere koli tuje države.

7. Tendenčno pisanje »Hrvatskega dnevnika« je podpisano znano. Na to pisanje je odgovorila današnja »Otađžbina«. Na pisanje neke »Severne straže« in nekega »Seoskog biča« smatramo, da bi bilo neresno, če bi se ozirali.

8. O osebaj: Danić, Alijaš Goldstein, dr. Mandl in Koch ve podpisani samo toliko, da sta Danić in dr. Mandl bila uradnika »Voćarskega saveza«. Nikdar pa niso bili člani »Zbora«. Za ostalo dvojico ni nikdar slišal.

9. Ne samo, da smatram, temveč pozivam g. Milanovića, kakor tudi vsakega drugega, da iznese vse kar ve o nekakem zakulisnem delu »Zbora«. To, kar je g. Milanović doslej navedel, to ni nič »konkretnega« — temveč ordinarno podtikanje in kleveta.

Na koncu hočem izjaviti samo eno: Pripravljen sem izvršiti samomor, če se dokaže, da sta »Zbor« in »Otađžbina« prejela na kakršenkoli način samo eno prebito paro denarja iz inozemstva! Ali pa je g. Milanović pripravljen, da se odreče vsaj poslanskemu mandatu, če se ugotovi, da je klevetnik?

Za jugoslovansko ljudsko gibanje »Zbor«
glavni tajnik
Velibor Jonić.

Čujte in strmite, tovariši!

»Nemške ladje bomo dobili za zborško agitacijo,« piše »Hrvatski dnevnik« iz Sušaka! Na to ordinarno podtikanje ne bi niti odgovarjali. Vsak količkaj trezen človek bo vso brezmišelnost vsega tega že sam izprevidel. Oziramo se na ta članek radi nečesa drugega. V istem članku namreč tudi piše: »Pa tudi sicer so Ljotićevci tu zelo agilni.« Na koncu pa: »Zbor se pripravlja, da nastopi pri občinskih volitvah v mestu Sušaku.«

Tudi nehoti se je dopisnik »Hrvatskega dnevnika« iz Sušaka izdal, kaj ga prav za prav boli! Potrebno je torej na nek način prepričati, da ne bi člani bivše HSS vstopali v Zbor! Če že ne gre drugače, potem se mora Zboru podtakniti, da je plačan od — Nemčije!

Mi smo pripravljene dovoliti, da se nam pregledajo računске knjige Zbora, ali je na to pripravljen tudi — »Hrvatski dnevnik«? (»Otađžbina«.)

Banovinski odbor JGL »Zbor« za Dravsko banovino

Po odobrenju predsednika gibanja tov. Ljotića je banovinski odbor v nedeljo, dne 7. februarja t. l. izvolil iz svoje srede sledeč:

Izvršni odbor:

Predsednik: tov. dr. Kandare Fran, odvetnik, Ljubljana (član Vrhovnega odbora JLG »Zbor«).

Namestnik: tov. dr. Mazek Ivan, odvetnik, Litija.

Tajnik: tov. Abram H., šef pisarne v pok., Ljubljana.

Blagajnik: tov. Zalokar Rudolf, tovarnar, Ljubljana.

Odborniki: tov.: dr. Triller Mirko, odvetnik, Radovljica;

Pavlin R., uradnik, Ljubljana;

Zupančič J., strok. učitelj, Ljubljana;

Lipovš Joco, uradnik, Ljubljana;

Jež Janko, akademik, Ljubljana.

Ostali člani banovinskega odbora:

Srez Krško: tov. Sikošek Ivan, kmet.

Srez Škofja Loka: tov. Kumer J., mlinar.

Srez Maribor: tov. Kranjc Ivan, tovarnar, skupinovodja.

Srez Laško: tov. Šturbej Franc, rudarski paznik.

Srez Brežice: tov. Gabrič Ivan, mizarški mojster.

Srez Logatec: tov. Žakelj Vinko, čevljarški pomočnik.

Srez Litija: tov. Mrnuh Lavoslav, trgovec.

Srez Konjice: tov. Hmeljak Julče, trgovec.

Srez Celje: tov. Turnšek Franc, kemik.

Srez Kamnik: tov. Šega Drago, mag. phar. Ljubljana; tov. dr. Pipenbacher Jos., gimn. ravnatelj v pok.;

tov. ing. Dimnik Stanko, profesor;

tov. dr. Cirman Ciril, zdravnik;

tov. Klembas Ferdo, uradnik;

tov. Šturm Ture, kapetan v pok. in tov. Outrata Vinko, cand. ing. (kot člana Vrhovnega odbora JLG »Zbora«).

Starešinstvo organizacijskega področja JLG »Zbora« Ljubljana (za enkrat skupno področje Ljubljana in področje Maribor).

Istočasno je izpopolnjeno tudi starešinstvo področja na sledeči način:

starešina: tov. Šturm Ture, kapetan v p., Ljubljana;

namestnik: tov. Zupančič Jože, strokovni učitelj, Ljubljana;

tajnik: tov. Šimnovec Rudolf, uradnik, Ljubljana;

blagajnik: tov. Marjek Ivan, strojni predelavec, Ljubljana;

člani starešinstva: tov. Pavlin R., uradnik, Ljubljana;

tov. Lipovš Joco, uradnik, Ljubljana;

tov. Nagy Viktor, akademik, Ljubljana.

Omladina Zbora

Krajevno (sresko) starešinstvo OZ je sestavljeno takole:

starešina-poverjenik: tov. Jež Janko, akademik;

namestnik in blagajnik: tov. Sancin Franko, pos. sin;

tajnik: tov. Abram Miloš, akademik;

člani starešinstva: tov. Mlejnik Vital, akademik;

tov. Klembas Ferdo, uradnik;

tov. Jaklin Ivan, dimnik, pomočnik.

Iz glavnega tajništva Omladine Zbora:

Predsednik OZ je postavil za referentino ženske sekcije pri Vrhovnem starešinstvu tovarišico Suvajdžić Sonjo, stud. medicine. Ženske sekcije krajevnih organizacij naj stopijo v zvezo s tovarišico Suvajdžićevo, na naslov Njegoševa 1, Beograd.

Predsednik OZ je dne 11. t. m. potrdil izključitev iz članstva »Zbora« gospoda Živiča Karola, trg. sotrudnika v Ljubljani.

Tekom 1. 1936 so bili izključeni iz članstva »Zbora«:

Barje: g. Škraba Jakob, kovač, Ljubljana, Dolenjska cesta 6;

g. Struna Franc, ključavničar, Ljubljana, Galjeviča 102;

g. Janežič Jože, delavec, Ljubljana, Dolenjska cesta 12;

g. Vinšek Ivan, delavec, Ljubljana, Galjeviča 176.

Šiška: g. Mauser Ivan, delavec, Ljubljana, Celovška cesta 231.

Iz glavnega tajništva JLG Zbor:

Časopisje je pred kratkim pisalo o nekem »kartelu desnice«, v katerega naj bi baje vstopil tudi »Zbor« in »Borbaš«.

Take informacije prinaša tudi »Samouprava«, »Hrvatski dnevnik«, »Slovenec« itd.

Vodstvo »Zbora« do sedaj ni o tem obveščeno.

Poravnajte naročnino!

Ura teče, nič ne reče

Ker je danes bolj kot sploh kdaj potrebno, da ponovimo tisto, kar smo še ob priliki občinskih volitev dejali, pribujemo ponovno glavne misli iz članka »Ura teče, nič ne reče«, ki je izšel v 15. številki našega lista, lani dne 8. oktobra.

Naše stališče do vseh strank brez razlike smo že neštetokrat objasnili v našem listu. Prav tako tudi naše stališče glede koalicij in fuzij — glede sporazumov v tej ali oni obliki z raznimi strankami, ki so tako zelo v modji pri liberalni »demokraciji« radi dobivanja tiste slavne resnične ali neresnične številčne večine, ali bolje rečeno, radi dobivanja — koristi. Da ne bo nesporazuma, ponavljamo še enkrat, da je za popolno izvedbo našega programa vse to za nas čisto nemogoče. Z nami lahko gredo samo tisti, katerih globoko prepričanje je, da je prav naš program edin izhod iz sedanje gospodarske, socialne in moralne zmede, in ki imajo tudi vso moralno kvalifikacijo kot naši sopotniki. Naš program, ki je le izraz našega globokega prepričanja, da vprav našega idealističnega svetovnega nazora organskega univerzalizma, ne moremo nikomur na ljubo niti za pičico menjati, ker ne moremo menjati svojega prepričanja, svoje ideje niti za las! Da imamo prav, nam dokazuje čas, v katerem živimo in razmere po vsem svetu, ki se razvijajo vedno bolj in vedno hitreje v našem smislu. Z matematično natančnostjo vemo, da bo zmaga, popolna zmaga samo naša! Komu na ljubo naj bi torej menjali svoje prepričanje? Kajti, naj se nihče ne moti, kompromis z ljudmi drugega prepričanja, je kompromis v prepričanju, to se pravi, treba je zamažati na eno oko, treba je pogoltniti marsikatero bridko, treba se je vsaj malo umazati s tujimi grehi. In zakaj? Zato, da bi po našem hrbtu pod firmo čistega zborškega imena prilezli do korit — stari grešniki. Ti stari grešniki imajo staro politično strankarsko šolo. Ti znajo prisegati tudi na zborško idejo, znajo napisati tudi pristopnico v članstvo »Zbora«, kričati: »Živio Ljotić!« — dokler ne bi s pomočjo »Zbora« prišli na površje, potem bi pa vpili »Živio — jaz!« In kaj naj bi dosegli za ljudstvo, recimo, tudi odkritosrčni zborši, v tako pisani družbi? Ničesar! Samo umazali bi se, blatili čisto ime »Zbora«. Tarnati bi morali kot vsi tisti pošteni, ki so po neumnosti padli v to »demokracijsko« večinsko blato: ničesar se ne da napraviti. — mi bi, pa ne gre!

Najmanj pa je »Zbor« za to tu, da bi zbiral zadnje ostanke generalov razbitih vojsk, ki so: ali razbite v bitkah, ali pa so razpadle že pri mobilizaciji za bitko, ker so hoteli biti vsi generali, a vsak general s svojim lastnim programom je vlekkel na svojo stran, katera je čisto prav špansko rdeča, in so prav zadnji čas glede tega slednjega prišli na dan tudi v Ljubljani dokazi, da je prav tako in nič drugače. Najbolj ga pihnejo pri tem razni puhli in votli nacionalisti, ki so si hoteli še pred kratkim razčesniti usta pri kričanju o svoji državotvornosti in nacionalnosti in o protidržavnosti drugih, danes pa trobijo naravnost v komunističen rog, vse na ljubo demokratičnega večinskega načela, da bi postali popularni in bi nalovili volilnih plev. Vsa svetovna vojna in ves povojni čas je šel neopazno mimo njih. S svojo purgersko pametjo so oni še vedno nekje v predvojni dobi, kjer so se stranke vsake kvatre pajdašile z drugimi radi demokratične večine in korit. Ne vidijo ti slepci, da je danes tako pajdašenje lahko uničenje vseh ljudskih bitnosti, družine, zadrug, stanov, države in vere, ker bodo njih — slepe puhoglavce z največjo lahkoto spravili v kozji rog komunistični židje. Ne vidijo, da je danes potrebno izbirati sredstva za rušenje še tako mrzkih oblastnikov, da se ne zruši z oblastniki vred — vse! Če so res tako rodoljubni, državotvorni in nacionalni, kot so nekdanji histerično kričali, — misleč na korita, naj se vendar zavedajo, da se ne sme rušiti vsega, da bi se zrušilo oblastnike!

Živeli purgerski komsalanci, imenitno dokazujete svoj prazni nacionalizem! Nasprotno pa pozivamo mi vse resnično konstruktivne, narodne in socialne elemente, katerim se že davno gabi vse gornje porčete, stopite v »Zbor«, pa ne radi občinskih volitev, temveč za nekaj mnogo več — za vse! Kajti danes je na kocki vse.

Kdo demonstrira proti »Zboru«?

Beograjsko »Vreme« prinaša iz Kraljeva pod naslovom: »Predstavljajoč se kot profesor je nek mlad golju držal dijakom v Kraljevem inštrukcije, dokler ni bil radi motenja miru na Ljotičevem shodu aretiran.« tale članek:

»Že dalj časa se nahaja v Kraljevu Ilija Ilić, ki je ljudem okrog govoril, da je končal na univerzi filozofijo. To mu je omogočilo, da si je hitro pridobil veliko število prijateljev in se prav dobro zasedal v Kraljevu. — Bister, iznajdljivi in nadarjeni Ilić je prav lahko prišel v najboljše kroge kot dijaški inštruktor. Ilić pa se je sprijateljil tudi z delavci, posebno z onimi, zbranimi v delavski skupini »Abrašević«. Njim se je predstavil kot brezposeln profesor.

Mogoče se ne bi tako hitro odkrilo njegovo pravo lice, da ga ni kompromitiral in razkrinkal slučaj. Bilo je to ob priliki nedavnega Ljotičevega shoda v Kraljevu. Med tistimi, ki so skušali motiti shod, je bil tudi Ilić. Policiji se je zdel sumljiv, pa ga je s še nekaterimi zaprla. Zaprt je pod sumom, da je komunistični inštruktor, njegove žrtve pa, da so gimnazisti, ki so bili takoj nato izključeni iz zavoda.

Po poročilu okrožnega sodišča v Beogradu je Ilić že predkaznovan radi falsificiranja dokumentov. Poleg tega ga išče tudi »Polijski glasnik«, kjer piše med drugim, da je Ilić pobegnil iz zapora sreskega načelstva v Ogulinu, kjer je bil zaprt. Radi falsificiranja dokumentov je bil Ilić nekaj časa tudi že v Zenici zaprt.

»Bat'a« agitira za ljudsko fronto

»Bat'a«, jugoslovanska tvornica gume in obutve d. d. Borovo, eno od največjih podjetij v Jugoslaviji, katerega lastnik je poznani češkoslovaški multimilijonar gosp. Bat'a je razširila svoj delokrog tudi na založniško-tiskarske posle.

Podjetje Bat'a od novega leta sem izdaja časopis »Izbor«, zbornik »najboljših sodobnih člankov«. V prvi številki časopisa firme »Bat'a« je objavljena cela vrsta člankov »poznanih svetovnih piscev in državnikov«.

Izbira člankov je napravljena sigurno po okusu uprave tega podjetja. Ta izbira je zelo sugestivna. Vsi članki imajo izrazito ljudsko-frontno tendenco.

Toda vse to ni najbolj važno. Najvažnejše je to, da neko tuje kapitalistično podjetje širi v tuji državi literaturo ljudske fronte. Naši ljudsko-frontaši bodo najbrže

zelo hvaležni »Bat'i« na tem njegovem najnovejšem artiklu za »masovno potrošnjo«, a naši salonski marksisti bodo naravnost navdušeni nad tem njegovim artiklom; prepričani smo, da mnogo bolj nego naši kmetje z njegovimi gumijastimi opankami, ali odjemalci z njegovimi ceneniimi čevlji, ali pa delavci z njegovim sistemom dela v akordu.

A naši komsalonci bi se ubili dokazujoč, da so nacionalisti i »fašisti« v službi velekapitala.

Medtem, mi še nismo slišali, da bi neko kapitalistično podjetje, zlasti pa tuje, hvalilo nacionalizem ali »fašizem«. Vemo pa gotovo, da so velike simpatije za ljudsko fronto in komunistične ideje ne samo v velikih razkošnih salonih, nego tudi v udobnih birojih velikih kapitalističnih podjetij, zlasti onih tujega porekla. »Bat'a« je potom svojega časopisa javno izpričal svoje politične simpatije, a to ni brez pomena. Torej živel »akord«, živele gumijaste opanke in ceneni čevlji in ljudsko-frontna politika, vi pa nacionalisti, vi ste fašisti, ergo v službi velekapitala.

(»Otadžbina«.)

V Št. Jakobu v Rožu bodo postavili glasovalni spomenik

Obir (2043 m) na Koroškem

Koroški Heimatbund, to je naslednik koroškega Heimatdiensta, ki je vodil nemško plebiscitno propagando, namerava postaviti v Št. Jakobu v Rožu plebiscitni spomenik. Denar že zbirajo.

To bo spomenik na zasužnjeje Koroške! Št. Jakob leži severno od Jesenic, ob severnem vznožju Karavank. Vsakomur, ki bo prišel z Jesenic na Koroško, naj ta spomenik priča, da je tukaj zmagalo nemštvo 10. oktobra 1920 in da je Slovenski Korotan znova padel v nemško robstvo. To bo pravi spomenik sužnosti in narodnega robstva! Ta spomenik bo pričal, da se Slovincem v Korotanu ni posrečilo doseči narodnega osvobojenja in ujedinjenja.

da so še nadalje izročeni na milost in nemilost narodnemu zatiranju in potujčevanju.

Če Nemci postavljajo na slovenski zemlji take spomenike, bi bilo pač umestno, da tudi Slovenci postavijo kje na Jesenicah ali v Mežiški dolini ali v Mariboru prave in resnične osvobodilne spomenike, znamenja, da so se otrsli tisočletnega narodnega robstva in da so se uedinili z brati po krvi in jeziku!

V občini Št. Jakob v Rožu je bilo 10. oktobra 1920 oddanih za Jugoslavijo 968, za Avstrijo pa 816 glasov.

Korotanec.

Za enkrat . . .

»Slovenski dom« piše:

Ljubljana, 1. februarja.

»Za včeraj dopoldne ob 11. je bilo sklicano v dvorano Trgovskega doma veliko manifestacijsko zborovanje, da dajo Ljub-

ljančani duška svojemu razpoloženju spričo podpisa pogodbe o večnem prijateljstvu med Jugoslavijo in Bolgarijo.

Kdor pa je poslušal oba včerajšnja glavna govora v Trgovskem domu, je moral dobiti vtis, da so dosegli sklenitev prijateljske pogodbe vsi mogoči ljudje, samo

Razdolžitev

Siromak hoče, da bo tudi on smel peti o prelesti zemlje in krasoti neba.

(Andersen Nex.)

Na političnih shodih se govori, kako da so se razmere zboljšale, kako da se je našemu kmetu pomagalo in ga z razdolžitveno uredbo tako rekoč rešilo, v političnih listih se piše, da je naš kmet največji revež, — kmet sam in vsi ostali stanovi pa so od dne do dne v obupnejšem položaju in kamorkoli pogledaš, vidiš, da je od dne do dne revščina pri vseh stanovih vedno večja.

Danes mora biti že za vsakega laika in ne samo za gospodarstvenika jasno, da je bil enostranski moratorij in zaščita samo kmetkega stanu največja zabloda, ki se jo je moglo napraviti na svetu. Krona temu pa se je postavila z razdolžitveno uredbo in njenim pravilnikom. Tekom vseh let zaščite ni mogel kmet povečini ničesar plačati, tudi ne v smislu zaščitnih odredb, postal je od dne do dne revnejši, z njim pa vsi ostali stanovi. Glavna škoda pa se je napravila s tem, da so denarne in druge zadruge postale ne le samo nelikvidne, ampak leže danes tako rekoč uničene na tleh. Popolnoma prav ima tedaj pisec v »Slovincu«, Avsenek, da pri nas nimamo pričakovati konjunktura in to poleg raznih drugih razlogov predvsem radi tega, ker je naš kreditni sistem mrtev.

Dejstvo je, da je vrednost našega dinarja previsoka in velika zmota je, če se oficijelna poročila Narodne banke hvalijo in vesele, da je naša zlata zaloga vedno večja, ker se s tem vrednost našega dinarja vedno viša z vsemi zlemi posledicami.

ki sledijo temu pojavu, predvsem vedno večjem padanju cen poljskih pridelkov, čemur sledi vedno večje obubožanje kmetkega stanu in vseh ostalih stanov, ki so od njega odvisni. Ne pomagajo tedaj vse jeremijade o tem, kakšen revež je naš kmet, pri čemur se pa pozabi poudariti, kakšni reveži so v posledici tega od njega odvisni stanovi, za katere se manj skrbi in ki niso nič bolj organizirani, kakor je kmetki stan, samo da niti sami niti drugi njihove revščine ne razupijejo dnevno po listih, ker se z ozirom na svoj stan tega najbrže ženirajo.

Res je sicer, da so kmetki pridelki po svoji ceni tako nizki, da bo moral kmet kmalu k delavcu iti beračit. Pravilno je tudi, da pride, če so se cene v lesni trgovini ali glede drugih kmetkih pridelkov tu in tam nekoliko zvišale, to v dobro le verigi prekupčevalcev in da mora danes kmet vse to v sili prodati vedno nižje — sebi v škodo in v korist prekupčevalca in veletrogovca, ki je po navadi žid. Nihče pa mi ne bo pravil, da je resnica, da je dobil uradnik od kmeta za Din 80 toliko drv, da jih bo imel s svojo družino za dve leti dovolj. Sam živim na deželi in v takem poklicu, ki imam vpogled v vse te razmere. Niti pri sodni prodaji pod roko za ta znesek ni mogel dobiti toliko drv in ostane edina možnost, da je skrajno nemoralno izrabil izredno silo, v kateri se je kmet nahajal, če je to resnica, da je dobil za Din 80 za dve leti drv. Vsekakor pa je ta slučaj izreden dokaz za današnje žalostne razmere.

Pa poglejmo še v delavski stan. Redukcije so na dnevnem redu, brezposelnost se veča od dne do dne, rudniki in tudi druga podjetja delajo včasih le po nekaj dni na teden, prisilne poravnave in kon-

kurzi so na dnevnem redu, ker podjetnik vsled nerentabilnosti ne vzdrži več. Tudi štrajki se množe in lačne delavce proglašajo naši dnevniki za komuniste in kličejo proti njim oblast na pomoč in event. še hvalijo po večini židovskega podjetnika, ko pa isti v nadomestek za izgubljeni čas po štrajkih pusti delati tudi ob nedeljah in praznikih, pa se isti dnevniki zgražajo nad istim podjetnikom, ki so ga nekaj mesecev prej hvalili.

Cena delovne moči je tako nizka, da gre delavec danes, posebno če je samec, raje med brezposelne in berače, ker na ta način brezdelno na podpori in pri beračenju dobi event. več, kakor če bi delal.

Tudi kolektivne pogodbe ne pomagajo, ker se pri tem cena delu večkrat celo zmanjša, posebno če so stroji slabi. Podjetnik namreč prevali — če le more — vse na delavca.

Pričakujemo tudi uredbo o minimalni mezdi. Tudi ta ne bo zamogla prinesiti delavstvu rešitve, dokler se ne spremeni ves naš novčani sistem in dokler se po istem ne ustalijo splošno cene in iste ne fiksirajo po indeksu, kakor smo to že izvajali v svojih člankih o »Krizi in načrtnem gospodarstvu«. Če se tudi z uredbo minimalna mezda ustanovi, bodo takoj poskočile cene življenjskim potrebščinam in delavec je tam, kjer je bil.

V čem je torej rešitev?! Ali morebiti v ustanovah, kakor so kmetka, delavska zbornica, TOI?! Po našem mnenju ne. Vse te organizacije so več ali manj bolj posvetovalnega značaja, odn. imajo namen zastopati interese svojih stanov le bolj v splošnem, — po svojem sestavu pa so žal največkrat torišče za politične preklarije političnega strankarstva. Saj smo videli ravno v zadnjem času pri TOI kom-

ne recimo predsednik naše vlade g. dr. Stojadinović, ali kaj šele dr. Korošec ali kdo drugi, ki je kakor koli v zvezi s sedanjim režimom.

Mi bi vsemu temu za enkrat samo še dodali, da smo tako strašni ljudje, da si usojamo misliti, da so tudi že pred tem mnogi, pa ne najmanjši v Jugoslaviji prav intenzivno delali na tem, kar smo tudi v uvodniku zadnje številke izrecno povedali.

Poleg tega pa nam spak ne da miru, da se nam ne bi tudi sedaj zdelo, da so vsaj »pomagali« pri tem ljudje, ki ne samo da niso v zvezi z raznimi režimi v Jugoslaviji, temveč celo nimajo prav nobene podobnosti niti s sistemom vseh dosedanjih režimov v Jugoslaviji ne! Vrag si ga vedi, mogoče sploh niti niso v Jugoslaviji doma . . .

Jubilej pravega socialnega nacionalista

Kdo ga ne pozna, našega Frana Pirca? Petinšestdeset let mu je odbrenkalo 8. februarja t. l. Koliko je naš Pirc prestal v svojih gimnazijskih letih, ko ga je preganjal zagrizeni nemški profesor, koliko kot trgovski vajenec in obenem kot dopisnik »Dolenjskih novic«? Kako se mu je kot trgovskemu sotrudniku godilo v Celju, kjer je bival v dobi najhujšega narodnostnega boja, kako je izdajal »Dolenjca«, kako je soustanovil in postal odgovorni urednik Plutovega »Jutra«, kako je med svetovno vojno komaj ušel smrti, ki mu je pretila od vojaškega sodišča radi očitka vohunstva? O vsem tem bi vedel najbolje povedati pač samo on. Ob prevratu je kot navdušen Slovenec stopil v vrste Maistrovih borcev, deloval kot novinar, pozneje pa kot zadruhar in sploh socialni delavec. Zelo se zanima za naš zborški pokret, ker vidi kot pravi Slovenec in Jugoslovan v njem edino resno možnost za vsestransko ureditev in tako potrebno ozdravitev naših razmer v Jugoslaviji, v prvi vrsti pa ob naši severni meji, kjer je na mestu edinole stvarno socialno-gospodarsko delo in manj tarjanje ter škodljiva strankarska borba.

Ko praznuje naš Pirc svojo petinšestdesetletnico, obenem pa petdesetletnico vstopa v trgovski stan, dvajsetletnico bivanja v našem Mariboru in petnajstletnico svojega socialno-gospodarskega dela za Maribor, mu vsi pošteni Mariborčani čestitajo z željo, da mu njegovi visoko nacionalni in socialni napori v polni meri uspejo — predvsem pa, da se reši dolgotrajnega mučeništva kot žrtev svojega prepričanja, zlasti v boju za reorganizacijo ustanove za obubožane trgovce. — Bog naj ga živi!

Širite „Zbor“!

promis političnih strank za sestavo enotne liste za odbor. Kakor hitro pa se je to zgodilo, pa smo videli in lahko dnevno čitali le izpade in kritike odbornika proti odborniku, odbornika proti predsedstvu in obratno, vse izvirajoče iz političnih strasti, pri čemur seveda trpi resno stvarno delo. Isti pojav imamo v delavskih zbornicah in isto bo v kmetki zbornici, dokler bodo to le posvetovalne ustanove sedanjega sistema v politiki in gospodarstvu.

Ne vidimo tedaj poleg spremenitve našega novčanega sistema za splošno nobene druge rešitve, kakor da se politično organizirajo stanovi, gospodarsko pa da se organizirajo po stanovih na združni podlagi, s čemur bo predvsem izločen židovski velekapital in njega podjetja, ki izsesavajo ves naš ročno in duševno delovni narod. Zakaj se ne bi vrnili na pot pok. dr. Janeza Ev. Kreka in Vošnjaka, zakaj pustimo, da se nam ruši in propada naše gospodarsko in denarno združništvo, da se akumulira kapital na enem mestu, pri tem pa še uniči ves naš kmetki stan in z njim ostali stanovi, ki so od njega odvisni.

Če bi bil še danes naš kmet organiziran v nabavnih in prodajnih zadrugah in bi bile likvidne tudi denarne zadruge, ne bi bili niti potrebni, niti možni prekupčevalci, ki izrabljajo današnje strašno stisko kmeta v svoj profit, temveč bi kmetke zadruge same direktno sklepale kupčije za pridelkom primerno ceno, dobiček pa bi šel zadrugam in zadrugarjem, kredit za transakcije pa bi nudile zopet denarne zadruge.

Tudi razdolžitev, pa čeprav samo kmetkega stanu na način, kakor je danes uvedena brez spremembe novčane politike in gospodarstva v splošnem ni izvedljiva.

ORGANIZACIJA »ZBORA«

LJUBLJANA-ŠIŠKA.

Ponovno opozarjamo na redna predavanja JLG »Zbora«, katera so vsako sredo ob 20. uri zvečer v posebni sobi gostilne »Stara šola« na Celovski cesti. Dostop imajo tudi naročniki »Zbora«. Za člane je udeležba obvezna. Med predavanjem se ne moti z gostilniško postrežbo.

ŠT. VID NAD LJUBLJANO.

Naše naročnike »Zbora« opozarjamo na informativni sestanek za št. Vid. Več je razvidno iz vabil. Ako kdo ne prejme po pomoti vabila, naj javi pisarni »Zbora« Ljubljana, Novi trg 4/II.

LJUBLJANA-VIČ

Obvešča se članstvo krajevne organizacije JLG »Zbora«, Ljubljana—Vič, da bo v soboto 13. t. m. ob 20. uri v salonu gostilne Kramar na Tržaški cesti predavanje o temi: »Stoletna borba stanov s strankami«. Predava tov. Šturm. Za člane obvezno! Prijatelji vabljeni!

LJUBLJANA-SV. JAKOB.

V soboto, dne 30. januarja t. l. je imela krajevna organizacija Ljubljana—Sv. Jakob svoj redni članski sestanek. Prostori znane gostilne »Lozar« v Rožni ulici so bili nabit polni do zadnjega kotička članov in prijateljev »Zbora«.

Zborovanje je otvoril in vodil predsednik organizacije tov. Loboda, ki je uvodoma v prav lepih besedah orisal pomen in značaj Jugoslovansko-Bolgarskega zblizanja. Prav posebno je še omenil to zblizanje na sam program in smernice »Zbora«, ki si je kot edini politični pokret v naši državi stavil nalogo za čimprejšnje zblizanje z Bolgari za spolnitev Jugoslavije kot prirodno ujedinjenje južnih Slovanov in Slovanov sploh. Za svoja izvajanja je žel od vseh navzočih burna pritrdjenja.

Nato je toplo pozdravljen prevzel besedo predsednik sreskega odbora za mesto Ljubljana tov. Zupančič, ki je v krasnem govoru orisal pomen slovanstva posebno še z ozirom na današnji čas. Dotaknil se je vseh vprašanj, tako socialnih, gospodarskih, prosvetnih kot političnih in nanizal nebroj dokazov podtalnega rovarjenja proti slovanstvu. Prav lepo nam je še posebno predočil žalostne razmere državnega kapitalizma v današnji Rusiji pod firmo komunizma, ki je za človeštvo naravnost pogubonosna in odvratna.

Kaj pomaga ves velikanski aparat, ogromne pisarnje po občinah, na sodiščih in pri PAB, če pa kmet nima in ne more dobiti potrebne denarja za plačilo obrokov? Pel bo le boben, vse denarne zadruge pa bodo stale nelikvidne, odn. bodo polagoma po likvidaciji izginile, uničen pa bo predvsem kmetijski stan, pa ž njim ostali stanovni. Predvsem pa bodo izgubili tudi vlagatelji, glede katerih se vedno piše in govori, da ne smejo izgubiti nobene pare. Nihče pa se ne vpraša, odkod za to potreben denar, če se razdolži in s tem uniči, kakor zgraj povedano, ves kmetijski stan, ki ga je menda 80% vsega prebivalstva. Dokler je mrtev naš kreditni sistem, je vsaka razdolžitve tudi enega stanu po sedanjem načinu povsem neizvedljiva in ni čuda, da čitamo dnevno v listih glas upi-jočega našega zadružništva. Stvar je neizvedljiva, ker je zavožena od vsega početka in postavljena na čisto napačno podlagu.

Spremeniti je treba predvsem naš novčani sistem in nuditi našemu po svetovni vojni toliko povečanemu gospodarstvu tolik obseg novčanice, kolikor ga to povečano gospodarstvo danes potrebuje. Pri tem se ne smemo ozirati na današnje razmere povsem zastarele sistema zlate podlage, o katerem pravi pravilno g. Avsenek, da te zlate veljave v starem pomenu besede sedaj sploh ni nikjer več na svetu, dasi, dasi, na žalost, ta zastarela teorija v gospodarstvu še vedno prevladuje.

Pa tudi če bi prišlo pri nas do konjunktura, bi jo izrabili bolj po sreči kot po pameti — le z dneva v dan, pa pravilno ne moremo preko avtarkičnih gospodarstev naših najbližjih sosedov Nemčije in Italije, kojih gospodarstvo je že načrtno urejeno, odn. vsaj načrtno izvajano in so vodeni gospodarski sklepi od enotne centralne volje.

Drim.

(Dalje prihodnjič.)

Kot dokaz, da je zadel v živo vseh navzočih je bilo splošno odobravanje, ki dolgo ni hotelo ponehati.

Kot zadnji govornik je tov. Vogrinc v imenu omladine »Zbora« spregovoril par bodrilnih besed z lepimi primeri iz zgodovine in pozval vse navzoče, posebno pa omladince, naj vztrajajo na težko započetem delu, ker ni daleč dan, ko jim bo delo za njihovo setev rodilo obilo pravega sadu, na kar je tov. Loboda v svojem zaključnem govoru kot on vedno zna, prav vzpodbujajoče zaključil res prav lepo uspeli sestanek, ki se je na kraju pretvoril v splošno manifestacijo.

CELJE

Jugoslovansko ljudsko gibanje »Zbor« v Celju priredi v nedeljo, dne 14. februarja ob 9. uri dopoldne v salonu gostilne Filipiči, Gledališka ulica, obvezni sestanek za vse tovariše s sledečim dnevnim redom:

Razgovor o zadružništvu. Gospodarska vprašanja. Določitev dela v tekočem letu in druga važna gospodarska vprašanja. — Vsi prijatelji vljudno vabljeni.

»Zbor« Celje.

SREZ MARIBOR Pobrežje-Tezno.

Širši sestanek tukajšnje krajevne organizacije JLG »Zbora«, ki je bil v nedeljo 7. t. m. v gostilni Renčelj, je imel nepričakovano lepo udeležbo. Po večini je bila zastopana mladina, kar je dokaz, da Zbor v Mariboru in njega okolici koraka po svoji ravni poti naprej.

—r:

Telesna vzgoja naroda in »Zbor«

II.

Preden preidemo na tolmačenje in pojmovanje telesne vzgoje naroda po ZBORU, je neobhodno potrebno, da razjasnimo še eno dejstvo, ki ovira načrtno delo tudi na polju telesne vzgoje naroda.

To so stranke in vse kar je v zvezi s to prežlahnto cvetko liberalne demokracije. Gospodje okoli strank nimajo ali smisla, ali pa volje, da bi tudi v pravcu telesne vzgoje osrečili in zadovoljili narod. Do danes nismo imeli prilike, da bi videli ali občutili blagodejnost strankarskih akcij. Pač! Vsakokratno podpiranje njihovih telesno-vzgojnih — v velikih primerih samo sportnih — institucij. To je vse! Kakor v drugih državnih vprašanjih, tako tudi pri telesni vzgoji nismo imeli prilike, da bi videli uspešno delo, ki naj bi bilo izraz hotenja in volje celokupnega naroda.

Strankarstvo je pokazalo, kakor v vseh javnih vprašanjih, tako tudi na polju telesne vzgoje naroda, da je zastarelo in za današnjo dobo nemogoča oblika državne skupnosti. ZBOR je proti strankarstvu, ker je spoznal, da strankarstvo onemogočuje sleherni pozitivno delo za dvig naroda in države. Stranke in njihovo delovanje razbijajo enotno fronto vseh državljanov, vcepljajo sovraštvo in gnev proti nim, ki so v nasprotnih taborih. Baš to uničuje in ruši sleherni pozitivno delo!

ZBOR vidi v vseh državljanih brez razlike stanov koristne in graditeljske člane našega naroda, ki pa so bili s strankarstvom zaslepljeni in medsebojno osovraženi ter gojili sovraštvo in ga gojijo, ki pa je bilo umetno vcepljeno!

Naš program telesne vzgoje postavljamo po načelih ZBORA, ki izhajajo iz naravnih zakonov naroda in države. Kakor smo že v zadnji številki ZBORA povedali, vidimo v telesni vzgoji velik problem, ki se pa v naši državi do danes še ni obravnaval. Telesna vzgoja je v naših očeh skorajda še neobdelano polje. Obdelana je le majhna gredica, del tega važnega problema in to specialna telovadba (SOKOL) in sport, toda slednji zelo skopo.

Naravni zakoni nam narekujejo, da moramo pričeti delo za postavitve popolnega in koristnega programa telesne vzgoje naroda že ob rojstvu otroka. In zakaj? Ni vsem stanovom v enaki meri dano, da vzgajajo otroka oziroma, da morejo vzgojiti otroka po zdravstvenih in socialnih načelih. Nemogoče je, da more delavec v enaki meri skrbeti za novorojenega otroka, skrbeti za dobro prehrano in pravilno te-

Tov. Kranjc je pozdravil navzoče, se zahvalil vsem za tako številan poset, podčrtal je v svojem govoru, da današnji družabni red ni pravičen, ki ga je treba preurediti. Tega nam pa nikdar ne bodo storili dosedanja poklicni politiki, ker poznajo le samo lastni »jaz« in svojo okolico. Naglasil je, da je edino na podlagi zborovske ideje možno preurediti današnje žalostne socialne in gospodarske razmere in zato naj se vsi trdno oklenemo organizacije »Zbora«, ki je v celi državi krepko na pohodu.

Za njim je poročal tov. Zorko, kateri nam je v enoinpolurnem govoru raztolmačil ideologijo »Zbora«. Obrazložil je tudi gospodarski in delavski položaj, posebno pa nam je orisal današnje slabe socialne razmere. Za svoj skrbno izbrani program, ki ga je podal, je žel iskreno odobravanje. Želimo, da se naš mladi tovariš Zorko večkrat oglasi pri naših sestankih, kajti skupno delo in medsebojno zaupanje nas bo našlo pripravljene za boj proti izkoriščevalcem.

Naknadno je prišel tudi tov. Šimnovec iz Ljubljane, ki je bil iskreno pozdravljen. On je orisal delo »Zbora« in začrtal smer za bodoče delo, ki nam ga nalaga čas. Za njegova temperamentna izvajanja in besede, ki so šle vsem do srca, je žel veliko odobravanje. S solznimi očmi so tovariši poslušali ter vztrajali cele dve uri in pol.

Za tem je zaključil tov. Kranjc tako lepo uspel sestanek. Tovariši odborniki pa so še ostali in se posvetovali s tov. Šimnovcem o nadaljnem našem delu, le škoda, da nam je čas tako hitro minul.

lesno rast, kakor mogoče njegov delodajalec, oziroma oni, ki so dobro situirani. Ako pogledamo v delavske vrste, se nam nudi čisto zelo žalostna slika. V obupnih razmerah se ti rodi otrok. Slabotna mati je vsa obupana, kljub veliki materinski ljubezni in veselju, misli težke misli, kako vzgojiti in negovati neboljčenka. Ali ni tu država poklicana, ki mora priskočiti na pomoč? Država mora nuditi vsem v enaki meri, da si vsak stan vzgoji otroka, krepkega in zdravega otroka. Telesno vzgojne institucije morajo tu začeti orati ledino. Svet zdravnikov telesno vzgojnih institucij bo našel tu hvaležno in odgovorno nalogo. Pri tem ne smemo pozabiti na varstvo deklet in mater, na njihovo vzgojno, tako telesno kakor nraštveno. Telesno zdravstvo je važen faktor pri telesni vzgoji naroda. Del obsega telesne vzgoje je tudi pravilna prehrana naroda, pri čemer ne smemo pozabiti na nego zob. Pravilna in pozitivna rešitev tega dela telesne vzgoje, ki je gotovo eden najglavnejših in najsvetejših, bo dvignil jakost in moč našega naroda. Ta del načrta telesne vzgoje mora biti seveda prilagoden posameznim starostnim dobam, ter mora biti razdeljen v tri glavne dele in to:

doba do šoloobveznosti, doba šoloobveznosti in po šoloobveznosti.

Prva doba je predvsem telesna vzgoja, to je utrditev močnega in krepkega telesa. V drugem delu pa poleg telesne vzgoje tudi duhovna. Duhovna vzgoja bo le tedaj uspešna, če bomo duhovno izobrazili močno in krepko telo. Samo zdravo telo bo sprejelo tudi zdrav duh. To se pravi: Zdrava in krepka šoloobvezna mladina bo z lahkoto sprejela tudi duhovno izobrazbo.

Zdrav in močan duh moremo vzgojiti samo v zdravem in krepkem telesu!

ali pa kakor pravi apostol Pavel:

»In popoln naj se Vam ohrani duh, duša in telo.«

Razvoj časa terja nove naloge in zahteve. Golo vcepljenje duha naj ne bo edina naloga države, nego tudi gojiti in vzgojiti zdravo telo — človeka in s tem narod!

Tretji del, to je doba po šoloobveznosti, naj bo namenjen vsem onim, ki so kakorkoli zaposleni. Delovnemu stanu, če lahko tako pravimo, mora primerna telesna vzgoja nadoknaditi vse one sile, telesno moč, ki so jih pri svojem delu rabili. Seveda pa mora biti telesna vzgoja za te del prilagoden posameznim stanovom.

Pa si oglejmo malo po bližje omenjeni tri dobi telesne vzgoje.

Sleherni oče predvsem pa vsaka mati nam bo potrdila, da je doba otroka do šoloobveznosti najtežja. Ta doba zahteva polno samozatajevanja in nenadomestljivih žrtev staršev. Kakor že rečeno se čisto v slabih celo v obupnih razmerah vzgaja velika večina naše doraščajoče mladine. Staršem ni v enaki meri dano, da bi iz zdravstvenih vidikov enako preživljali in vzgajali svoje otroke. V ta namen so, z ozirom na današnji ustroj družbe potrebni materinski domovi, v katerih bi matere preživele dobo pred in po porodu. Pod stalno zdravniško kontrolo in po načelih telesne vzgoje ter pravilni prehrani bomo mogli vzgojiti zdravo in močno mladino.

Te zdravstvene institucije (materinski domovi) so neobhodno potrebni do popolne izvedbe zborovskega programa, ko bo narod v vsakem pogledu vzgojen, tako tudi zdravstveno in higijensko, dokler ne bo sleherni dom urejen po načelih ZBORA.

Dom kot naravna podlaga naroda mora biti podlaga narodne skupnosti!

Telesno vzgojni odbori v posameznih krajih naj nadzorujejo doraščajočo mladino v njihovem telesnem razvoju ter jih pripraviti na šoloobvezno dobo skupno s starši. Telesno vzgojni odbori naj bodo tudi v oporo staršem, ki so zaposleni, saj bo mladina pod nadzorstvom telesno-vzgojnih pedagogov. Telesno vzgojni odbori morajo biti razdeljeni v omenjene tri dele (namreč do šoloobveznosti, šoloobveznost, po šoloobveznosti).

Za telesno vzgojo šoloobvezne mladine mora biti seveda, kakor za vsako dobo zase, specialni načrt, sestavljen po nasvetih zdravnikov in pedagogov (učitelji, profesorji, telesnovzgojni učitelji itd.). Naloga telesno vzgojnih odborov za časa šoloobveznosti naj bo ta, da se mladina tekom duhovne izobrazbe stalno nadzoruje pri njihovem telesnem razvoju. Prosvetni načrt se mora prilagoditi načrtu telesno-vzgojnih odborov, ki bodo tudi določili po nasvetu zdravnikov in pedagogov, koliko telesnovzgojnih učnih ur in ob katerem času (pred ali po pouku, dopoldne ali popoldne) naj se izvedejo.

V dobi šoloobveznosti ne smemo pozabiti na ono mladino, ki z 14 letom zapušča šolo in se posveti svojemu bodočemu poklicu. Tu mislimo v prvi vrsti na vajence. Delo pri mojstrih je v velikih primerih zelo težko in nevhvaležno. Najtežja dela opravlja mladi vajenec, skoroda skozi vso učno dobo. Od zgodnjega jutra do poznega večera je pri težkem delu vajenec. Tudi tu je naloga telesno-vzgojnih odborov, da nadzorujejo življenje in razvoj mladega vajenca. Centralno vodstvo telesne vzgoje mora tudi za to mladino, skupno s telesno-vzgojnimi odbori sestaviti načrt, ki bo mojstru dal razumeti kaj in koliko lahko zahteva od vajenca. Obvezni telesno-vzgojni tečajji bodo varovali njegovo zdravje in telesni razvoj, saj je od njegove telesne konstitucije čisto odvisen njegov poklic. Pri tem ne smemo pozabiti na večje obrate in industrijo — tovarne. Telesno vzgojne naprave mora imeti sleherni večje podjetje. Tu mislimo na higijenične kopalnice in eventualne sportne naprave, tako za delavce, kakor tudi za uradništvo.

Ostala mladina, ki s 14 letom ne bo zapustila šole, se bo vzgajala (poleg duhovne vzgoje) po načrtu telesne vzgoje za to mladino. Telesno-vzgojne igre, skupno z vsemi stanovni, bodo združevale stanovne; spoznali bodo, da so drug drugemu potrebni. Tovarištvo in medsebojna ljubezen ter spoštovanje bo dvignilo moč in značaj našega naroda in države. Vzgojili bomo močan in zdrav rod, ki bo v ponos narodu in državi in v svetel vzgled drugim narodom in državam.

Načrt za dobo po šoloobveznosti mora biti prilagoden, v smislu gornjih izvajani, vsem stanovom. Uvede naj se takozvana »angleška sobota«, ki naj da možnost, da se ob teh sobotah ves narod telesno-vzgojno vodi in vzgaja.

To je idejni načrt prvega dela telesne vzgoje naroda, ki zasluži največjo pažnjo in podpor vsega naroda in države. Ako bomo postavili

osnovne temelje telesne vzgoje naroda

čim trdnjše in močne, potem bomo z lahkoto in z velikim veseljem in globoko vero v uspeh gradili in izpolnili vse ostale naloge, ki nam jih stavlja telesna vzgoja naroda.

(Dalje prihodnjič.)